

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





N:o 14.

Den 2 April 1922.

50:e årg.

Vid havet.



Vid havet.

En sommarafton vid havet, då vattnet ligger blankt som en spegel, är något av det vackraste man kan se. Men havet är även vackert, då stormen piskar vågorna och kommer dem att med rasande fart och en fruktansvärd styrka att rulla mot stranden.

Sommarkvällarna samlas de små fiskarstugornas invånare vid stranden, för att invänta fiskarens hemkomst. Spejande ser man utåt havet. Långt i fjärran ser man de första konturerna av ett segel. Konturerna taga fastare form, och långt ute till havs

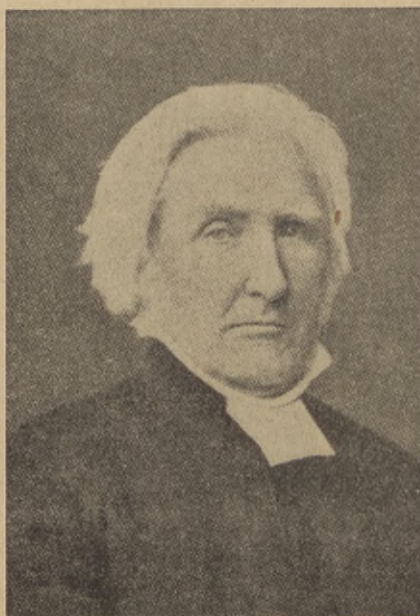
kunna de vana ögonen igenkänna de olika fisklagens båtar.

Ibland är dock väntan förgäves. Vågorna uppsluka understundom både båtar och besättningar. Då kommer sorgen och oftast även nöden på besök till många hem.

Oemotståndligt drager havet ständigt nya arbetare. Bed till Gud för havets många söner!



Peter Wieselgren.



Peter Wieselgren föddes den 1 oktober 1800 i Spånåhult, Småland. Hans fader var hemmansägare. Redan från tidiga barnår visade Peter en brinnande läslust. Åtta år gammal hade han genomläst hela bibeln. Sin skolundervisning fick han i Växjö läroverk. Den fortsatta utbildningen erhöles vid universitetet i Lund. År 1833 blev han prästvigd.

Peter Wieselgrens förnämsta livsverk var det stöd han gav nykterhetsrörelsen. Sedan sitt nittonde år ägnade han denna sak sitt långa livs stora intresse och arbete. En rik skörd har också uppvuxit ur hans ädla sådd. Husbehovsbränningsens avskaffande var till stor del hans verk. Outtröttlig gjorde han många resor vida omkring i landet och or-

ganiserade nykterhetsföreningar. Hans föredrag i nykterhetsfrågan präglades av kärlek och tro.

Wieselgren dog som domprost i Göteborg den 10 oktober 1877. Många tusenden välsigna hans minne.



“Förmodade söner“.

Av Amy le Feuvre.

“Ett litet barn skall leda dem“.

Forts. fr. nr 13.

Jag frågade honom, om det inte fanns svin att vakta, men han sade att det icke fanns sådana i London, och han var där, och under sex månader hade han strukit omkring. Och han sade någonting om att vara på förfall, men det begrep jag inte. Så frågade jag honom, om han icke ville gå tillbaka till Gud, och han sade att han en gång varit en snäll gosse, då han gick i söndagsskolan, och han hade en mycket snäll farbror, som hade ett bageri i London, och som önskade att han skulle komma och stanna hos honom, men han ville ej, ty han var för god för honom. Och jag frågade varför han ej kunde gå till honom nu, och han sade att han kunde inte vandra tillbaka till London, det var för långt, och han hade icke några penningar. Så öppnade jag min portmonnä, och vi räknade mina penningar tillsammans, och han sade att det var just vad han behövde för att komma till London, om jag ville låna honom dem. Och naturligtvis gjorde jag så, och han frågade efter mitt namn och var jag bor, och jag sade honom det.

— Den uslingen! mumlade sir Edward. Milly tystnade.

— Varför ser du så ond ut, morbror! Jag gav honom penningarna så gärna; och så talade vi en lång stund, och jag bad honom att han ej mera skulle vara en av Guds förmodade söner. Tänk! Han ville ej tro att Gud älskade honom och önskade att han måtte komma tillbaka! Jag sade honom, att jag skulle vara riktigt rädd, om jag komme bort från Gud, och han — det såg nästan ut, som om det gjorde honom detsamma; han sade att ingen bekymrade

sig om honom, vare sig han dog eller ej, och jag sade honom att icke heller någon fanns, som brydde sig om mig, utom Anna, men att Gud gör det. Jag känner att han älskar mig, och jag vet att han älskar Jack på samma sätt; gör han icke det, morbror!

— Och när fann Anna dig? sade sir Edward, undvikande hennes fråga.

Millys lilla ansikte, som riktigt klarnat upp under berättelsen, fördystrades igen, och hon hängde huvudet.

— Hon var förfärligt ond på mig. Hon var riktigt het och röd och hon ryckte mig undan och sade att Jack var en tjuv och en vagbag eller något sådant. Hon grälade på mig hela vägen hem, och jag tror aldrig att hon kommer att hålla av mig mera. Hon sade att det var ett lyckoträff att hon fann mig, och att om hon ej kommit händelsevis den vägen, skulle jag aldrig mera komma till rätta. Och hon var mest förgad för det att jag skakade hand med Jack och önskade honom farväl. Jag tror ej att Anna skulle löpa emot en förmodad son, om hon hade en sådan; hon tror att alla trasiga personer äro elaka. Men jag är — jag är förfärligt ledsen att jag var olydig. Tycker du att jag har varit mycket stygg, morbror Edward?

Sir Edward snodde långsamt sina mustacher.

— Jag tycker det var illa gjort att springa efter en sådan där man, som du ej kände, och jag förstår väl att din sköterska måste vara missnöjd. Du gjorde henne förfärligt orolig.

— Och är Gud mycket vred på mig?

— Gud tycker ej om att barn äro olydiga.

— Får jag lov att knäböja och bedja honom förlåta mig nu?

Sir Edward tvekade.

— Jag tror det är bäst att du går till barnkammaren och gör det där.

— Jag vill ej träffa Anna, förr än jag gjort det. Får jag? Vill du också bedja Gud förlåta mig?

— Det är nog att du ber ensam.

Milly halkade ned samt knäböjde med sammanknäppta händer och slutna ögon och bad:

— O Gud, var så god och förlåt mig. Jag är så ledsen att jag var olydig mot Anna och sprang min väg. Och var så god och bevara Jack och för honom tillbaka till dig, för Jesu Kristi skull. Amen.

— Spring nu till din sköterska, och gråt icke mera, sade sir Edward och reste sig.

Milly vände sig om, när hon kom till dörren.

— Tror du att Anna ännu är ond?

— Säg henne från mig att hon ej får förebrå dig mer. Förlusten av dina penningar bör vara läxa nog för dig.

— Men jag har inte mistat de penningarna, morbror. Jag lånade dem åt Jack. Han ville inte taga mot dem till skänks; han sade att han skulle sända dem tillbaka i brev.

Sir Edward skrattade misstroget, och Milly travade in i barnkammaren, där hon mottogs vid dörren med öppna armar av sköterskan.

— Se så, var nu ej ledsen längre, min älskling! Jag har varit mycket ond, men Milly skall aldrig göra så mera. Kom nu och drick te. Jag har redan druckit en kopp och känner mig mycket, mycket bättre. Se så, gråt nu inte mer; jag kan inte utärda att se Milly gråta.

Så tog sköterskan henne upp i sina armar; och då den stackars lilla trötta Milly klängde sig fast vid henne, viskade hon:

— Jag var rädd att du aldrig mer skulle hålla av mig. Jag har sagt Gud att jag är bedrövd för vad jag gjort; vill du också förlåta mig?

— Ja, av hela hjärtat, mitt lilla lamm, blev svaret; och vad det beträffar att hålla av Milly, så skall jag ej upphöra att göra det, om än Milly gäve mig dubbelt så mycket bekymmer.

SJÄTTE KAPITLET.

Ett uppfyllt löfte.

Ungefär fjorton dagar därefter hände det att sir Edward, som alltid själv öppnade postväskan, fann ett brev adresserat till hans lilla systerdotter, varför han sände bud efter henne att komma ned till honom. Hon var mycket förvånad över kallelsen, enär sir Edward alltid ville vara ostörd vid frukosten, men då hon såg brevet på bordet, utropade hon glatt:

— God morgon, morbror Edward! Jag vet att det kommit ett brev till mig från



Jack, inte sant? Jag har väntat på det varje dag.

— Jag tror så, att döma efter utan-skriften på det där brevet. Kom hit och öppna det.

Milly tog brevet, och hennes små fingrar darrade av iver, då hon öppnade det, under det att hon sade sakta för sig själv:

— Jag visste att han skulle hålla sitt löfte. Jag visste att han icke var en tjuv.

En bankanvisning föll ut.

— Min lilla vän, sade sir Edward du hade rätt och vi hade orätt. Vill du, att jag skall läsa brevet för dig?

— Ja tack, morbror.

Brevet lydde sålunda:

“Jag står vid mitt ord, lilla fröken, och sänder tillbaka vad ni lånat mig med hjärtlig tack för lånet, eftersom jag kom välbehållen fram till London och har icke smakat en droppe starka drycker sedan jag träffade er, och arbetar hos min farbror, som är så vänlig att ha tagit upp mig, och får god avlöning och går till kyrkan igen. Och min farbror har en arbetare, som är gatupredikant, och han träffar ofta sådana stackare som jag var, och jag berättade honom om den där Tommy Maxwell, och han skall söka att få rätt på honom. Säg till kvinnan, som tog er så hastigt bort, att jag icke är ledsen på henne, och varenda afton ber jag Gud välsigna er, ty jag hoppas att jag kommit in på rätta vägen, och hjärtlig tack för edra ord som jag ej glömmer.

Högaktningsfullt
Jack Gray..“

Sir Edward lade ned brevet under tystnad, när han läst det till slut. Millys ansikte strålade.

— Jag har aldrig förr i mitt liv fått ett brev, morbror, men jag förstår inte riktigt allt. Vill du förklara det för mig?

Detta gjorde hennes morbror och lät henne slutligen gå till barnkammaren för att visa det för sköterskan; men själv förblev han sittande försjunken i tankar och lät både breven och frukosten vara orörda under en lång stund.

Samma dag for han ut på eftermiddagen med en ung häst, och då han var på hemvägen, mötte han ett landsvägslokomotiv, som skrämde hästen, så att denne skenade.

Under några minuter lyckades sir Edward styra hästen i rät riktning, men trots alla

ansträngningar kunde han ej hejda honom i hans lopp, utan vagnen välte, och han kastades våldsamt till marken. Han hade ingen betjänt med sig, och som det var en enslig väg, dröjde det mycket länge, innan det kom hjälp. En lantbrukare, som återvände från staden, fann sir Edward ligga medvetslös, under det att hästen fåfängt sökte att arbeta sig upp.

Det var tämligen sent, då sir Edward äntligen blev buren in i sitt hem, och då hade han brutit tre revben och fått flera djupa sår i huvudet. Doktorn ville telegrafera efter en sköterska från London, men sir Edward hyste stor förskräckelse för sådana, och som han återvunnit medvetandet, skakade han häftigt på huvudet vid läkarens förslag; och så slutade det med, att Millys sköterska erbjöd sig att hjälpa kammartjänaren med att vårda den sjuke. Stackars lilla Milly vandrade omkring i huset med Fritz i hämlarna och var mycket ledsen. Hon var orolig att morbrodern skulle dö, och då sköterskan var icke litet upptagen med den sjuke, kände hon sig mycket övergiven, och hennes största tröst var att gå ned till skogvaktarbostället och prata med fru Maxwell.

(Forts.)



Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 9 april.

Jesus dömes till döden.

Matt. 27: 15—26.

Tänkespråk: Han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade.

Jes. 53: 5.

Hemläsning:

Måndag: Joh. 11: 46—57.

Tisdag: Hebr. 2: 9—18.

Onsdag: Jes. 53: 1—12.

Torsdag: Luk. 22: 63—71.

Fredag: Joh. 18: 13—23.

Lördag: Joh. 18: 24—40.

Söndag: Matt. 27: 15—26.

